

L'entrevista:

Salvador Sunyer

“Sense la Universitat, Girona seria un balneari”

Salvador Sunyer dirigeix Bitó, un nom que és sinònim de Temporada Alta. Després de quinze anys, el festival de teatre Temporada Alta s'ha consolidat com un dels grans del circuit europeu i s'ha incorporat a la fesomia de la ciutat de Girona. Sunyer admet que l'èxit del festival és degut a l'esforç, una mica a la sort i, també, a la Universitat de Girona, que amb el seu capital humà ha estat un dels públics fidels al llarg d'aquesta aventura.

Als homes de teatre els agraden els cafès, els que necessiten prendre's per aguantar les vetlles que els imposa la professió, però també els locals o les terrasses en què puguin seure i parlar amb els amics, amb calma, després de la funció. L'entrevista amb Salvador Sunyer, home de teatre –i de molts llibres, afegeix ell–, discorre en un d'aquests llocs que ell coneix i en què el coneixen. És una xerrada a L'Antiga.

Girona no té una temporada estable de teatre...

Sí que en té. Entre la programació del Teatre de Salt, l'Auditori, La Planeta, hi ha una temporada estable, com la que pugui tenir Barcelona.

Com encaixa Temporada Alta entre aquesta programació?

Girona té una programació semblant a la de qualsevol ciutat de la seva mida, perquè no hem d'oblidar que la ciutat té 70.000 habitants i afegint-hi l'entorn en té 110.000. El que és cert és que Temporada Alta és un festival sobredimensionat per la mida de la ciutat.

Per què?

És un cúmul de circumstàncies que s'ajunten. No sabria dir si el

festival ha crescut amb el públic o a l'inrevés. Quan vam començar només teníem quatre espectacles. Cada any hem anat creixent a poc a poc i el públic també. Els primers vuit o deu anys,

“Hi ha una obsessió dels programadors per fer un tipus de teatre que agradi a tothom, i per tant, es busca molt la comèdia feta per actors que surten a la televisió. Però el que agrada a la gent és el que està ben fet.”

Temporada Alta era molt casolà. És a partir de fa uns cinc anys que se surt a fora i es comença a tenir presència internacional, amb estrenes importants que, aquest any, ja arriben a les trenta-cinc.

El nostre públic és d'aquí i també de Barcelona i del sud de França, que n'hi ha molts. És així, ajuntant aquests públics, que tenim un festival estrany, perquè no n'hi ha cap altre de tan llarg. L'èxit és la suma de totes aquestes coses, públic, espectacles. Però tampoc no és normal que per Temporada Alta passin 30.000 persones en tres mesos i la resta de la temporada només vagin 7.000 persones als teatres de la ciutat. Per què passa això? Una mica per la gent que ve de fora, però també perquè el festival està de moda.

Estar de moda és un avantatge o una amenaça?

De moment és un avantatge, tot i que porta problemes, perquè hi ha molta gent que es queda sense entrada per poder veure els espectacles. El que és veritat és que estem en aquell moment en què podem passar a ser un dels grans d'Europa —que ja ens faria gràcia, ja—, però és difícil, sobretot pel salt econòmic que representa i també pels espais que la ciutat té, que ara estan sobreocupats. No crec que estar de moda constitueixi un risc especial per als resultats del festival.

L'èxit del Temporada Alta ha estat una desgràcia per a altres, com Sitges?

Hi ha una frase de Bertold Brecht que diu que "no hi ha res de més trist que veure un teatre sense públic", però hi ha una cosa molt més trista, que és veure un públic sense teatre. Existeix una tendència a creure que només hi ha un sol tipus de públic i a programar en conseqüència. Hi ha una obsessió dels programadors per fer un tipus de teatre que agradi a tothom, i per tant, es busca molt la comèdia feta per actors que surten a la televisió. Jo crec que és necessari fer una mica menys d'aquest teatre que vol ser per a tothom —no hi ha res de més patètic que un teatre que vol ser per a tothom i que no és per a ningú. El que agrada a la gent és el que està ben fet. Cal buscar aquest altre teatre ben fet i que és el que, sovint, no es fa.

Avui el públic és molt divers i el que has d'intentar és que qualsevol persona que alguna vegada hagi sentit a parlar de teatre, o de música, trobi en un festival com el nostre, que té seixanta o setanta espectacles, cinc o sis que siguin del seu gust. Al Temporada Alta és molt important la creació, són molt importants els actors, els directors, però també ho és el públic, del qual no ens podem oblidar.

Què va passar a Sitges? Que es va fer d'esquenes a la ciutat, de manera que la gent d'allà no hi anava. Allà només hi veies els mateixos de Barcelona, any rere any. Sitges es va morir per inanició.

La gent de Girona, com veu el festival?

Jo no ho sé, però sí que és veritat que és un festival en què des de fa uns anys participen organismes públics i privats. Al principi anàvem a vendre entrades a la Universitat, facultat per facultat, i també per les empreses. Els veníem entrades perquè les regalessin als seus treballadors perquè anessin al teatre, molts d'ells, per primer cop a la vida, fent-los entrar en aquesta roda en la qual et pots quedar enganxat, perquè el teatre és addictiu. Això ha fet que la gent senti el festival com una cosa propera.

A la llarga aquesta política és el que ha fet que més de cent empreses ens donin suport, cosa que és única.

El model de gestió forma part de l'èxit?

L'èxit és haver triat un model mixt de gestió. De models n'hi ha dos: l'europeu, que es finança amb diner públic —a Europa gaire-

bé tots els teatres són públics— i l'anglosaxó, que és a l'altre extrem, perquè es finança amb diner privat. El nostre és un model que no diria que hem inventat, però sí que s'utilitza poc. Temporada Alta és un festival públic, que organitzen la Generalitat, els ajuntaments de Salt i Girona i la Diputació i en el qual col·labora molta gent, des de la Universitat de Girona fins al GEIEG i moltes empreses. En canvi, la gestió és del tot privada i l'empresa, Bitó, dona feina estable a 29 persones.

Ara, a més, hi voleu afegir un centre d'arts escèniques...

Aquest és un projecte que tot just comença. Nosaltres diem que

"Hi ha una frase de Bertold Brecht que diu que «no hi ha res més trist que veure un teatre sense públic», però hi ha una cosa molt més trista, que és veure un públic sense teatre."

hi ha una zona, la de l'arc mediterrani, que és una euroregió que no tindrà mai una sola capital, perquè Barcelona, Tolosa, Montpeller, València, Saragossa o Mallorca ho volen ser. També Girona, si fa bé el seu paper, pot assolir una certa capitalitat en les arts. Ara tenim un festival que, de tota aquesta àrea, és, amb el Grec, el més important. Temporada és una pota per aconseguir-ho, i l'altra és aquest lloc que volem que sigui un centre de producció i de creació.

El capital humà que serà necessari per mantenir aquest entramat, d'on ha de sortir? Potser tenir universitat hi pot ajudar?

Girona sense la Universitat seria un balneari. Així és com jo la recordo quan tenia vint anys, quan anava a l'institut amb tres-cents joves més i després ja no hi havia res. Ara, amb la UdG, amb dotze mil persones que viuen a Girona, gasten diners i van a espectacles i concerts, les coses són molt diferents. Des d'aquella Girona que era com un balneari, un lloc de què els joves marxaven i a aquells que s'hi quedaven les coses de la cultura els interessaven poc, la Universitat ha fet una ciutat més viva. Sense la Universitat de Girona no hi hauria Temporada Alta. Que jo sàpiga, cap ciutat sense universitat no té un bon festival.

Quantes vegades hauríem d'anar al teatre?

La majoria de la gent no n'hi va cap. Dependrà del que t'agradi el teatre: quantes vegades vas al restaurant? És una qüestió de prioritats. Però també d'una altra cosa: de cada cent obres que vas a veure, n'hi ha noranta-cinc que són dolentes o molt dolentes, tres que són suportables, una que està bé i una que és molt bona. Si fa o no fa, la mateixa proporció que amb els llibres o amb els restaurants, perquè... quants n'hi ha de bons?